

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: V. V.
zastoupený Mgr. René Gemmelem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Poštovní 39/2

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlím 150 00 Praha 5, Křížová 25

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2022, o invalidní důchod

takto:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2022 **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 5 761,95 Kč k rukám jeho zástupce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla jeho námitky proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 19. 8. 2021 č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění

pozdějších předpisů, neboť žalobce nezískal ke dni vzniku invalidity, tj. ke dni 23. 7. 2018, potřebnou dobu pojištění. Žalovaná uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

2. Žalobce namítal, že žalovaná dospěla k chybnému závěru o celkové době pojištění a nesprávně věc uzavřela tak, že nedosáhl potřebné délky pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod. Žalovaná sice doplnila dobu pojištění o dobu, kdy pracoval na území Slovenské republiky, avšak stejným způsobem měla zohlednit i dobu, po kterou pracoval na území Spolkové republiky Německo a tato doba výdělečné činnosti mu žalovanou započítána vůbec není. V doplňujícím podání žalobce upřesnil, že netvrdí výkon práce na území Spolkové republiky Německo. Toto tvrzení v žalobě uplatnil z důvodu nedorozumění mezi ním a jeho zástupcem. Žalobce upřesnil a doplnil, že chybějící dobu 66 dnů odpracoval po zamítnutí jeho původní žádosti o přiznání invalidního důchodu, a to ve věznici MSČR v Plzni, popř. následně po propuštění v civilním zaměstnání. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry žalované, které se týkají posouzení stupně jeho invalidity. Závěry posudku o invaliditě ze dne 19. 11. 2021 jsou nesprávné. Nesouhlasil s tím, že by byl invalidní pouze v I. stupni invalidity a že by byl schopen vykonávat výdělečnou činnost, byť s podstatně menšími nároky na tělesné a duševní schopnosti v menším rozsahu a intenzitě. Úvaha o jakémkoli jeho pracovním zařazení je zcela iluzorní až absurdní. V důsledku postižení velmi špatně chodí, spíše se jen šourá, má velké problémy s rovnováhou a rovněž velmi špatně mluví. Jeho artikulace je výrazně postižena.
3. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Následně u jednání soudu uvedla, že po vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby, prováděla další šetření, na základě něhož zjistila, že skutečně k datu vydání napadeného rozhodnutí 24. 1. 2022 žalobce splňuje potřebnou dobu pojištění. Byly zpracovány další podklady, z nichž je zřejmé, že u žalobce je evidována k datu vydání napadeného rozhodnutí ještě další potřebná doba pojištění, jak plyne z aktualizovaného osobního listu důchodového pojištění žalobce, kterýžto přehled dob pojištění je uveden k datu 25. 2. 2022, přičemž z tohoto aktualizovaného osobního listu plyne, že potřebnou dobu pojištění žalobce splňuje již k datu 30. 11. 2020.
4. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Z obsahu správního spisu plyne, že podle posudku o invaliditě zpracovaného lékařem LPS ČSSZ dne 19. 11. 2021 byl u žalobce zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jako rozhodující příčinu, která má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní činnosti, stanovil stav po CMP s korovou dysartrií (motorická dysartrie, bez hrubé lateralizace). U žalobce se jedná rovněž o stav po bilaterální pneumonii etiologicky Legionella pneumophyla, ess. hypertenzi na terapii, stav po TEP levé kyčle pro zlomeninu krčku kosti stehenní, coxartrózu II. – III. vpravo, chronický vertebrogenní algický syndrom LS páteře bez radikulopatie, paroxysmální fibrilaci síní. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zdravotní postižení uvedené v kap. VI., položce 1b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35 %. Posuzující lékař dospěl dále k závěru, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 citované vyhlášky nemění. Dle tohoto posudku je žalobce schopen vykonávat výdělečnou činnost s podstatně menšími nároky na tělesné a duševní schopnosti, v menším rozsahu a

intenzitě. Snížený pracovní potenciál lze využít v oblasti jednoduchých psychicky a fyzicky nenáročných prací bez zvýšené osobní zodpovědnosti a mimo riziko úrazu, v menším úvazku. Je schopen se zaučit. Zjištěný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal I. stupni invalidity od 23. 7. 2018. Ze spisu se dále podává, že žalovaná prvostupňovým rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021 č. j. X žádost žalobce o invalidní důchod zamítla z důvodu nesplnění podmínky potřebné doby pojištění v rozhodném období před vznikem invalidity (§ 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Vycházela z toho, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 1. 7. 2021 invalidita I. stupně žalobce vznikla dne 23. 7. 2018. Žalobce získal dle žalované v rozhodném období od 2. 12. 2010 do 1. 12. 2020 pouze 3 roky a 350 dnů pojištění a v rozhodném období od 23. 7. 1998 do 22. 7. 2018 pouze 8 roků a 60 dnů pojištění. Žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal námitky, jak výše uvedeno, v nichž namítal nesprávné započtení doby pojištění a nesprávně zjištěný zdravotní stav. Co se týká míry poklesu pracovní schopnosti žalobce, vycházela žalovaná z výše uvedeného posudku lékaře LPS ČSSZ ze dne 19. 11. 2021. Ze spisu plyne, že žalovaná na základě námitek žalobce prověřila veškerou dobu pojištění, kterou žalobce získal ve věznicích v České republice a na základě sdělení Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky získala výpis veškerých dob, kdy byl žalobce ve vězení a vycházela dále z údajů v evidenčních listech, na nichž je vyznačena konkrétní doba výkonu zaměstnání žalobce v té které věznici. Veškeré tyto podklady jsou součástí správního spisu, včetně osobního listu důchodového pojištění žalobce. Žalovaná odkazem na ust. § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., konstatovala, že jelikož ke dni vzniku invalidity byl žalobce starší 28 let, činí potřebná doba pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod, 5 let. Podle § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., se tato doba zjišťuje za posledních 10 let před vznikem invalidity, což v případě žalobce je období od 23. 7. 2008 do 22. 7. 2018. Žalovaná učinila závěr, že v tomto rozhodném období získal žalobce pouze 4 roky a 347 dnů pojištění. Žalovaná dále odkázala na § 40 odst. 2 větu druhou zákona č. 155/1995 Sb., s tím, že u pojištěnce staršího 38 let podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity a potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Konstatovala, že v případě žalobce v období od 23. 7. 1998 do 22. 7. 2018 získal v tomto rozhodném období žalobce pouze 9 roků a 236 dnů pojištění. Žalovaná citovala rovněž ust. § 40 odst. 2 větu třetí zákona o důchodovém pojištění, podle něhož podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity a dospěla k závěru, že po 23. 7. 2018 žalobce nezískal žádnou dobu pojištění. Žalovaná z výše uvedených důvodů námitky žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

6. Jak výše uvedeno, v průběhu soudního řízení žalovaná uvedla, že po vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby, prováděla další šetření, na základě něhož zjistila, že skutečně k datu vydání napadeného rozhodnutí 24. 1. 2022 žalobce splňuje potřebnou dobu pojištění. Byly zpracovány totiž další podklady, z nichž plyne, že u žalobce je evidována k datu vydání napadeného rozhodnutí ještě další potřebná doba pojištění, jak se podává z aktualizovaného osobního listu důchodového pojištění žalobce, kterýžto přehled dob pojištění je uveden k datu 25. 2. 2022 a podle tohoto osobního listu žalobce potřebnou dobu pojištění splňuje již k datu 30. 11. 2020.
7. Z předmětného osobního listu důchodového pojištění zpracovaného k datu 25. 2. 2022, přičemž obsah této listiny žalobce učinil nesporným, bylo zjištěno, že kromě dob pojištění

uvedených v osobním listu důchodového pojištění žalobce zpracovaného k datu 18. 1. 2022, z něhož žalovaná vycházela při vydání napadeného rozhodnutí, jsou v něm uvedeny další doby pojištění, a to od 11. 5. 2019 do 22. 5. 2019 - 12 dnů pojištění, od 18. 6. 2019 do 5. 9. 2019 - 80 dnů pojištění, od 25. 6. 2020 do 20. 7. 2020 - 26 dnů pojištění, od 24. 7. 2020 do 18. 9. 2020 - 57 dnů pojištění a od 19. 9. 2020 do 30. 11. 2020 - 73 dnů náhradní doby pojištění, celkem tedy dalších 248 dnů pojištění.

8. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř., byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
9. Podle ust. § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění, potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let, 5 roků.
10. Podle ust. § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném pro vzniku invalidity.
11. Rozhodným obdobím je podle věty první a druhé citovaného ust. § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění 10 let, resp. 20 let před vznikem invalidity. Jelikož ke dni vzniku invalidity byl žalobce starší 28 let, činí potřebná doba pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., 5 let. Z výše citovaného § 40 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění, vyplývá, že u pojištěnce staršího 38 let (jako je tomu u žalobce), podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity, přičemž potřebná doba pojištění činí 10 roků. V případě žalobce to bylo období od 23. 7. 1998 do 22. 7. 2018, jak správně uvedla žalovaná, v tomto rozhodném období získal žalobce pouze 9 roků a 236 dnů pojištění. Nicméně bylo dále třeba hodnotit, zda potřebná doba pojištění nebyla získána v době po vzniku invalidity, jak to stanoví § 40 odst. 2 věta třetí zákona o důchodovém pojištění, tedy po 23. 7. 2018. Pokud žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, že po 23. 7. 2018 žalobce nezískal žádnou dobu pojištění, nelze s tímto závěrem souhlasit, jak sama žalovaná připustila v průběhu soudního řízení, neboť předložila aktualizovaný osobní list důchodového pojištění zpracovaný k datu 25. 2. 2022, z něhož plyne, že v období od 11. 5. 2019 do 30. 11. 2020 získal žalobce 248 dnů pojištění a k 30. 11. 2020 žalobce splňuje potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod, což účastníci učinili nesporným na základě údajů uvedených v osobním listu důchodového pojištění zpracovaného k datu 25. 2. 2022 po doplňujícím šetření a zpracování dalších podkladů žalovanou. Za tohoto stavu, kdy bylo zjištěno, že k datu vydání napadeného rozhodnutí skutkový stav žalovanou nebyl zjištěn správně, a je nerozhodné, že k tomu došlo proto, že žalovaná neměla k dispozici další podklady, které zpracovala až následně, krajský soud v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. přezkoumávané rozhodnutí žalované zrušil pro vadu řízení, kterou spatřuje v nesprávně zjištěném skutkovém stavu ve vztahu k otázce, zda žalobce kromě toho, že byl

uznán částečně invalidním, splňuje i druhou podmínku nároku na invalidní důchod, tedy podmínku potřebné doby pojištění. Soud vrací správnímu orgánu věc k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

12. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. uložil soud žalované povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 5 761,95 Kč k rukám jeho zástupce (§ 149 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, aplikovaného na základě § 64 s.ř.s.), ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř. (aplikovaného dle § 64 s.ř.s.). Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za 3 úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 11, § 9 odst. 2, § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a zastoupení u jednání dne 20. 7. 2022), 3 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 citované vyhlášky k uvedeným třem úkonům právní služby, náhrady za ztrátu času v rozsahu čtyř půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1, 3 citované vyhlášky, což je celkem 400 Kč a náhrady jízdného 461,95 Kč (jízdné zástupce žalobce z jeho sídla v Karviné do Ostravy a zpět, což při ujetí 50 km osobním vozidlem Škoda – Superb, RZ X s kombinovanou spotřebou 10,2 l/100 km, při ceně benzínu Natural 95 dle vyhlášky 44,50 Kč/l a při sazbě paušální náhrady 4,70 Kč/km, činí celkem 461,95 Kč). K odměně a náhradám v celkové výši 4 761,95 Kč je nutno připočíst i 21 % DPH z uvedené částky, což je 1 000 Kč. Náklady řízení tak činí celkem 5 761,95 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20.07.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně